

§ 2 fastsatte Fremgangsmaade, hvorved Kendelserne henlægges til Københavns Byret med Rekurs til Højesteret; Venstre forstod helt ud, at det her særlig gælder om et politisk-administrativt Skøn, der først og fremmest maa afgøres af Justitsministeren. — Paa Bondepartiets Vegne hilste *Hartel* Lovforslaget i høj Grad velkommen, og han komplimenterede Justitsministeren til Forslaget, der var absolut paa-krævet i den givne Situation; det eneste, man maaske kunde sige, var, at det allerede skulde have været forelagt for nogen Tid siden. Man maatte gøre sig klart, at det kommunistiske Parti som Led i den internationale kommunistiske Verdensbevægelse var enhver national Stats fødte Fjende, og at derfor Selvopholdelsesdriften nu, hvor det gjaldt Livet, ogsaa for Danmark, bød at tage de Konsekvenser, som var de eneste mulige i den givne Situation. — *Frits Clausen* (N. A.) udtrykte ogsaa sin Glæde over det Skridt, Regeringen havde taget ved Lovforslagets Fremsættelse. Efter de Afsløringer af Kommunisternes Virksomhed, der havde fundet Sted, kunde man have forventet, at et Forbud mod Kommunistpartiet var fremkommet noget før; Grunden til den sene Tagen-Standpunkt maatte efter Talerens Mening søges i, at det, der nu skete, var, at et Parlament vedtog »at forbyde et paa Grundlag af de af dette Parlament vedtagne Love lovligt opstaaet Parti, at det i Virkeligheden er den i Samlingsregeringen siddende Anden Internationale, der forbyder Tredie Internationale«. Løsenet for en kommende Europa-Ordning maatte nu ikke længer være internationalt, men nationalt, og ud fra Folkefællesskabets Idé anerkendte Taleren Nødvendigheden af Forbud mod et Parti, hvis Maal det var at nedbryde alle nationale Kræfter og Værdier.

En Udtalelse af *Frits Clausen* om, at der i Virkeligheden ikke var nogen Væsensforskel mellem Anden og Tredie Internationale, og at det maaske ikke var helt umuligt at paavise, »hvorledes Traadene fra visse Sabotagehandlinger udførende Kræfter løber sammen i begge de to marxistiske Lejre«, fremkaldte Protest fra *Alsing Andersen*, som paa det bestemteste afviste, at der nogen Sinde havde fundet noget Samarbejde Sted mellem det kommunistiske Internationale og det internationale Socialdemokrati. Der udviklede sig heraf en Diskussion i en Række korte Bemærkninger.

Lovforslaget vedtoges i Folketinget enstemmigt med 116 Stemmer. I Landstinget, hvor kun Ministeren havde Ordet for at anbefale Forslaget, var Vedtagelsen ligeledes enstemmig (med 59 Stemmer).